

Mednarodna konferenca o turbinskih strojih

V Ljubljani je bil ustanovljen 27. junija 1948 Turboinštitut kot središče razvoja porajajoče se velike industrije turbinskih strojev. Delovno področje inštituta je bilo posrečeno izbrano, saj imajo vsi turbinski stroji — vodne turbine, črpalke, ventilatorji — skupne teoretične in eksperimentalne raziskovalne metode, podobne preskuševalne naprave in merilne instrumente.

Turboinštitut kot edina neodvisna raziskovalna organizacija te vrste v Jugoslaviji objektivno in dokončno presoja karakteristike turbinskih strojev in hidravlične opreme. Odtod tudi tesni stiki z vsemi jugoslovanskimi proizvajalci turbinskih strojev in strojne opreme. Posebej pa spremlja Turboinštitut izvozne uspehe Litostroja: z lastnimi raziskavami razvija hidravlične oblike strojev; na njegovih preskuševališčih tečejo prevzemni preskusi modelnih turbin in črpalk za tuje naročnike.

Raziskovanje turbinskih strojev je znanost: na inštitutu je bilo doslej opravljeno štirideset diplomskih nalog, sedem magistrskih nalog in pet doktorskih disertacij.

Svoj jubilej, petintrideset let raziskovalnega dela, je Turboinštitut praznoval delovno. V Ljubljani je v mali dvorani Cankarjevega doma zbral od 11. do 13. aprila 1984 domače in tuje strokovnjake, ki se ukvarjajo z enakimi ali podobnimi problemi kot Turboinštitut, na konferenci »Petintrideset let Turboinštituta«.

O teoriji, izračunu, raziskavah, merskih metodah, kavitaciji, dinamičnih pojavih in o obratovanju hidravličnih strojev je poročalo okrog sto referentov, predstavnikov raziskovalnih, proizvodnih, projektantskih organizacij in univerz iz dvajsetih držav (Ja-

ponska, Kitajska, Indija, ZDA, Sovjetska zveza, ZR Nemčija, Velika Britanija, Francija, Italija, Švica, Avstrija, Švedska, Norveška, Poljska, Čehoslovaška, Madžarska, Bolgarija, Španija, Egipt, Mehika).

Turboinštitut je svetu predstavil svoje raziskovalne dosežke in znanje, s katerim lahko realiziramo hidroenergetske objekte doma in v tujini, izmenjal je izkušnje in informacije z raziskovalci in proizvajalci na tem področju v svetu.

Na konferenci so bili predstavljeni izvlečki referatov, ki so objavljeni v dveh zajetnih knjigah konferenčnega zbornika (840 strani) v angleškem jeziku.

Pokrovitelji te mednarodne konference so bili: Zvezna gospodarska zbornica, Slovenska akademija znanosti in umetnosti, Gospodarska zbornica SR Slovenije, Izvršni svet Skupščine SR Slovenije in Univerza E. Kardelja.

Konferenco je ob navzočnosti predstavnikov jugoslovanskega in slovenskega gospodarstva in strojne industrije odprl direktor Turboinštituta mag. Vladimir Kercan, udeležence pa sta pozdravila podpredsednik Izvršnega sveta dr. Boris Frlec in predsednik Slovenske akademije znanosti in umetnosti dr. Janžez Milčinski.

Strokovni program konference je obsegal deset zasedanj, obisk Turboinštituta v Šentvidu s predstavljivo preskuševališč modelnih turbin in črpalk in ogled Litostroja.

Laskave so bile izjave tujih strokovnjakov o raziskovalnem delu Turboinštituta in uspešnosti te velike turbinske mednarodne konference. Poslovili so se z željo po ponovnem srečanju v Ljubljani čez nekaj let.

NAŠI KLICAJI!!!

Koliko lukenj v pasu?

Po najnovjših določitih znaša zajamčeni osebni dohodek v naši republici nekaj več kot deset tisoč dinarjev, čeprav je povsem jasno in tudi statistično — pa pustimo sedaj razpravo o tem, kaj vse je mogoče s statističnimi podatki upravičiti — dokazano, da so minimalni življenjski stroški precej nad to mejo. Prav zato se postavlja vrsta vprašanj — od tega, ali je s takšnimi prejemki sploh mogoče dostojno živeti, do dileme, ali je res potreben tolikšen padec realnih osebnih dohodkov.

V zaostrenih gospodarskih razmerah bi naj bil stimulativen osebni dohodek eden izmed glavnih motivacijskih dejavnikov, ki bi prispeval k večji delovni vnemi, s tem k večji proizvodnji, s katero edino — ob povečanem izvozu — lahko premostimo sedanje težave. A v praksi to le malokje uresničujejo, pač pa je mnogo bolj v veljavi večja ali manjša uravnilovka, ki vse trpa v en koš. Seveda bi lahko sedaj začeli na dolgo in široko razpravljati o enakih želodcih, pa tudi o reku »kdor ne dela, naj ne je« in podobnih dilemah, a to nas ne bi daleč pripeljalo. Mnogo bolj pomembno je, da se dokopljemo do spoznanja, da mora biti dobro delo tudi ustrezno nagrajeno in da vsakdo, ki pošteno in vestno opravlja svoje delo, dobi tolikšen osebni dohodek, da lahko dostojno živi. Zato se kar samo po sebi zastavlja vprašanje, ali ni padanje realnih osebnih dohodkov, ki se vleče že od leta 1980, dosegljivo spodnjo točko na krivulji in bi se moralo vsaj zaustaviti, če se že ne more prevesiti v nasprotno smer.

Očitno je, da temu ni tako in da bomo še naprej plačevali davek za stare grehe v vodenju ekonomske politike in za življenje na previsoki nogi. Realni osebni dohodki so po nekaterih ocenah v štirih letih padli za tretjino, kar je seveda močno znižalo življenjski standard. Prav zato so čedalje glasnejše zahteve, da bi vendarle končno morali zavarovati življenjsko raven občanov, če že ne za vse, pa vsaj za najbolj ogrožene. To pa praktično ne pomeni nič drugega kot še večje uvajanje uravnilovke in s tem manjšanje spodbude za delo.

Povsem drugo pa je vprašanje, če so res osebni dohodki tista oblika porabe, ki jo je bilo treba in jo je še treba tako drastično zmanjšati. Če gledamo na osebne dohodke kot stroške delovnih organizacij, je dejstvo, da v strukturi dohodka in industrijskih organizacij čisto ne predstavljajo pomembnega deleža, da bi s tem bistveno reševali ekonomski položaj organizacij. Osebni dohodki bolj vplivajo na povpraševanje in s tem na rast cen in inflacijo. Te posledice skušamo sedaj odpraviti z uvedbo realno pozitivnih obrestnih mer, ki naj bi pospešile varčevanje in s tem zmanjšale povpraševanje.

Vprašanje, koliko lukenj na pasu bomo še morali zategniti, ostaja brez pravega odgovora. Toda če upoštevamo zadolženost Jugoslavije, strukturo njenih proizvodnih sil in dosedanje izkušnje pri vodenju ekonomske politike, se zdi, da luknja, s katerimi imamo sedaj pripete pasove, ni zadnja, temveč jih bomo morali še bolj zategniti. O naramnicah pa kdaj drugič...

Cvetje ob Titovem spomeniku

Cicibani, pionirji in mladinci Ljubljane so se 4. maja ob 15. uri zbrali na spominski slovesnosti pred spomenikom Josipa Broza Tita. Skupaj s krajani Šiške so k spomeniku položili cvetje ter s krajšim kulturnim programom počastili spomin na tovariša Tita.